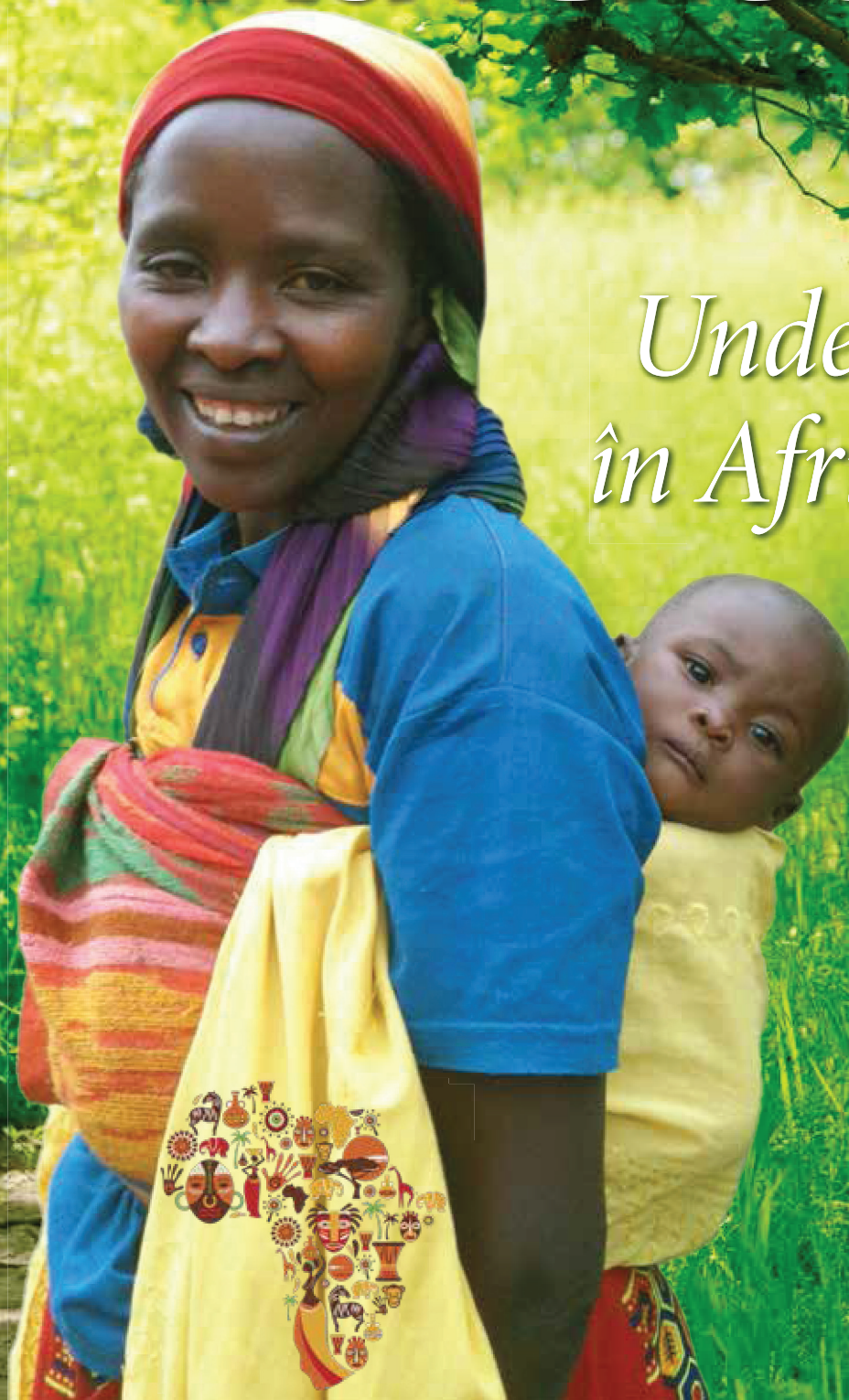

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

Curierul Adventist

*Undeva
în Africa*

Undeva în Africa

Nu aş putea spune când am plecat pentru prima dată spre Africa. Să mă fi tot plimbat eu între cele două emisfere într-o pribegie cu scop, până când pasul mi-a cunoscut drumul spre ei. În noiembrie 2012, un ONG din Slovacia m-a angajat ca medic pentru 11 luni. Burundi este o fostă colonie germană şi belgiană care şi-a câştigat independenţa în 1962. În 2004 s-a încheiat războiul civil dintre cele două etnii: hutu şi tuţi (tutsi). Densitatea în creştere a populaţiei agravează starea de sărăcie. Majoritatea sunt creştini convertiţi la catolicism şi, în număr mic, la protestantism. Mulţi dintre locuitori trăiesc în mediul rural, câştigându-şi existenţa din cultivarea pământului. Nu au asigurări sociale sau medicale, iar sistemul educaţional este bulversat de instabilitatea politică.

Culorile Continentului Negru

Odată ajuns în Africa, unul din lucrurile care frapează, dar nu de la prima întâlnire într-o dezgolare ieftină în faţa turistului de rând, ci după ce mâna ta a cunoscut mâna lor şi piciorul tău s-a împrietenit cu pământul lor, este împletirea dintre suferinţă şi fericire. Colonizarea europeanului a crescut distanţa dintre alb şi negru dincolo de limitele fizice ale cromatului. Mirarea împletită cu frica ascunsă în ochii lor, surpriza din glasul copiilor când te strigă, un fel de înverşunare furibundă a adultului când îţi rosteşte numele, amalgamul de sentimente pe care nu şi le înţe-

leg, toate pun bariere între lumea noastră şi existenţa lor. Burundi este una dintre cele mai sărace ţări din lume, iar asta se vede foarte bine în subponderabilitatea generală, în numărul de copii malnutriţi, în perechile de picioare goale care pribegesc pe pământ. În secolul XXI, acest popor încă practică medicina tradiţională, făcându-şi tăieturi în carne sau excizându-şi

anumite părţi ale corpului. Istoria lor nu este scrisă, ci transmisă oral, singurele elemente culturale fiind toboşarii şi unduirile ademinitoare ale tinerelor fete, în dansurile lor. Mama îşi poartă copilul sugar în spate, asemenea unei prelungiri a maternităţii, iar cântecul însoţeşte fiecare african.

Partea fermecătoare şi sublimă care sălăşluieşte în aceste inimi frânte începe cu ochii, gura sau cu gestică superbă a salutului burundez. Privirea plină de lumină este ispititoare şi atrăgătoare. Bucuria rotundă, asemenea ochilor de copil, te face să te minunezi de geneza fericirii, întrebându-te dacă până la vârsta adultă n-ai ajuns să înţelegi că burţile şi picioarele goale din colbul roşu n-au nimic de-a face cu nefericirea, oare ce-ai făcut cu clipele de bucurie ce ţi-au fost date? Mai există şi jocul din ochii bătrânilor atunci când salută omul alb, contrast uimitor între bătrâneţea pielii negre şi tinereţea şugubeaţă a privirii pe jumătate stinse. Salutul burundez este neobosit, cu repetări nemonotone a strângerilor de mână ori de câte ori se întâlnesc. Le place să se atingă, de parcă aceste gesturi ar anula lipsurile din viaţa lor. Se salută în mod repetat cu o prindere de mână fermă şi călduroasă, cu un zâmbet mare pe faţa lor neagră, cu acelaşi *amahoro*, adică „pacea să fie cu tine”. Au o necesitate aproape patologică, am spune noi, a comunicării.

Apropierea care doare

La suferinţă şi fericire s-a mai adăugat o altă caracteristică – credinţa. Credinţa în Dumnezeu atunci când mergi la braţ cu moartea, întâlnire cât se poate de brută şi reală. I-am găsit pe burundezi trăindu-şi o credinţă la fel de primitivă ca însăşi societatea lor, bazată pe satisfacerea nevoilor primare. I-am privit cu o atitudine de superioritate tâmpă. Însă am văzut în braţele unui tată propriul copil ce îşi dădea întâlnire cu moartea din cauza anemiei severe, survenite într-un episod de malarie. Am simţit ultima răsuflare a unei mame malnutrite care îşi lăsa în grija bunicii bucata de carne, oase şi piele, cu chip de copil. Am auzit amintirile profesorului de franceză din acea noapte în care rebelii au venit la internatul liceului pentru a-i racola în armata lor sau a-i

omorî pe cei care refuză. Văzându-i pe ei toți intrând în relație cu Dumnezeu prin intermediul acelei credințe „primitive”, am ajuns să concluzionez că, prin nașterea mea aici, trăgând „lozul norocos”, și prin dezvoltarea credinței mele în contextul unei vieți în care dragostea și siguranța mi-au fost oferite, nu sunt cu nimic superioară.

Dincolo de mirosul amețitor de eucalipt, de voluptatea și dezordinea frunzelor de bananier ce se aseamănă atât de bine cu viața burundezilor, dincolo de toată această surprinzătoare Africa, tristețea sfâșietoare din ochii copiilor malnutriți mă urmărește. Privirea lor este goală, s-a stins lumina, a dispărut bucuria, zâmbetul le este interzis; doar durerea le rămâne de purtat ca o imensă enciclopedie a morții. În acel context în care trupurile lor negre și subnutrite cresc ca niște prelungiri ale pământului din care s-au născut, am pornit pe drumul noroios al Africii atât la propriu, cât și la figurat. Planul a fost acesta: vom lua copii malnutriți pentru a-i hrăni. Dar boala nu este doar una fizică, existând multiple dimensiuni ale acestei stări în care se găsesc. Sufletul și mintea lor sunt distruse. Ade-sea fac parte din familii destrămate, sunt neiu-biți, lăsați pe ultimul loc, zac într-o lume a lor și se prăbușesc în inerție și neființă. Nu vreau să ofer un pat într-un centru de malnutriție, rece și impersonal, ci un loc în sânul unei familii care să iubească, să învețe, să salveze.

Povești burundeze

Pe Jules l-am cunoscut în ianuarie 2013. Ochii umflați nu puteau vedea, picioarele edemate și ele de hipoproteinemie cu greu susțineau cele câteva kilograme ale băiețelului de 7 ani. Mai târziu, când edemele au dispărut, am descoperit în ochii lui o tristețe mare cât Africa. Copiii care suferă de foame nu râd. Șirul de dinți malpoziționați și mâncați de carii cu greu mi s-au dezvăluit numai după câteva luni. Astăzi, dispariția edemelor lasă să se vadă oasele subțiri, subdezvoltate, de neînchipuit pentru societatea noastră. Acum Jules încă mai suferă de malnutriție, recuperarea lui pare să fie mai dificilă decât în cazul celorlalți, dar trăiește! Jules rămâne pentru mine copilul care stătea de vorbă cu moartea. L-am găsit pe pământul roșu burundez, în întunericul casei de chirpici, negociindu-și viața.

Pe Flery mi-l aduc aminte cum „se juca” cu muștele. Aceași față umflată de lipsa proteinelor, aceeași tristețe adâncă până în mijlocul pământului. Picioarele pline de răni, capul și leziunile mâncate de muște. O inerție dureroasă, niciun gest de îndepărtare a vietăților care își găseau hrană în trupul lui malnutrit. Ai spune că nu mai simțea nicio durere. Astăzi jocul continuă, însă nu cu muștele! Poartă în el un curaj și o deschidere spre nou care te fac să îți dorești să-i oferi mai mult decât mâncare.

Jeannette s-a internat în spital pentru diaree cronică. Depigmentarea frapează! Fața îi era umflată, în jurul gurii culoarea pielii era albă, părul blond și drept, picioarele umflate și ele. La sânul înșelător de bogat, Steve suga și ultima picătură de viață. După o lună, diareea și edemele au dispărut, pielea a început să se pigmenteze, iar părul și-a schimbat culoarea și textura. Astăzi, Jeannette mai poartă stigmatul foamei doar în ochii ei afectați de avitaminoză.

Pe Aline, fetița de 12 ani, am întâlnit-o în casa localnicului cu care colaborez în salvarea acestor copii, la începutul șederii mele acolo. Aline a fost descoperită în 2011 într-unul din localurile de reculegere catolică. Fetița suferindă de malnutriție severă venea pentru a cerși de mâncare. A fost internată de mai multe ori în centre de malnutriție de stat, însă tratamentul insuficient și sărăcia de acasă au făcut ca boa-

la să se reîntoarce. Aflată nu departe de camaradul de viață întotdeauna prezent aici – Moartea –, Aline a acceptat să locuiască împreună cu Jean Marie. Recuperarea a durat peste 6 luni. În acest moment, doar înălțimea prea mică, raportată la vârstă, trădează sechelele malnutriției. Urmează cursurile școlii primare, iar în această toamnă va intra în clasa a cincea.

Jean Marie Kubwimana este asistent medical. Purtând și el amintirile foamei scrise nu doar în carne, dar mai ales în suflet, acest burundez își înțelege propriul popor mai bine decât putem noi s-o facem. Pot spune că proiectul a început odată cu salvarea Alinei. Aducerea lui Jules în casa tipic burundeză a asistentului, construită din pământ și acoperită cu paie, a reprezentat doar continuarea a ceea ce am vrut să devină un cămin al copiilor malnutriți. Scopul pe termen lung este ajutorarea acestui burundez să-și salveze poporul, construirea unei case unde vor fi hrăniți copiii malnutriți, implementarea unui plan de investiție pentru găsirea unor „părinți adoptivi la distanță”, care să-i susțină financiar.

Trăgând cu ochiul spre viitor

Dați-mi voie să-l amintesc pe Nicolae Steinhardt, cel care, alături de Biblie, la mii de kilometri distanță de casă, mi l-a adus mai aproape în înțelegerea-mi limitată, pe Dumnezeu. Plecarea și revenirea mea din Africa și-a găsit paralela în intrarea și ieșirea lui din închisorile comuniste românești. Citez din *Jurnalul fericirii*:

„Am intrat în închisoare orb (...) și ies cu ochii larg deschiși, am intrat răsfățat, răzgâiat, ies vindecat de fasoane, nazuri, ifose; am intrat nemulțumit, ies cunoscând fericirea, am intrat nervos, supărcios, sensibil la fleacuri, ies nepăsător; soarele și viața îmi spuneau puțin, acum știu să gust felioara de pâine cât de mică; ies admirând mai presus de orice: curajul, demnitatea, onoarea, eroismul.”

Descoperirea lui Isus, nobil, curajos, boieresc, darnic până la sfidarea legilor firești, așa cum îi place lui Steinhardt să-L numească, m-a făcut să exclam și eu:

„Numai creștin fiind mă vizitează – în po-fida oricărei rațiuni – fericirea. Numai datorită creștinismului nu umblu crispat, jignit, pe străzile diurne, nocturne ale orașului și nu ajung să fiu și eu unul din acele cadavre pe care le poartă vii apa curgătoare a vieții și să nu mă număr printre cei ce încă n-au înțeles – Faptele 20:35 – că «mai fericite este a da decât a lua».”

Bianca Voinescu,
medic rezident
boli infecțioase,
Cluj Napoca.

În fața ochilor flămânzi, durerea simțită m-a făcut să acționez, având undeva în subconștientul meu instinctul de autoprotejare. Un fel de: „Toma, fericite de tine c-ai simțit durerea lor și i-ai salvat, dar mai fericite de cei care n-au simțit-o și i-au salvat.” Fără să vreau a intra în comparații subiective între celor două lumi, am învățat că nu există societate perfectă, superioară sau inferioară, că civilizația aduce cu ea un fel de artificial și tristețe, pe când nedezevoltarea te privează de confortul științei și al educației. Virtutea și păcatul se împart, asemenea frumosului și urâtului, între cele două emisfere, râsul aparține mai mult lor, pe când bunăstarea ne este încredințată nouă.

În încercarea de a continua lucrul început, am descoperit că spre viitor e bine să privești cu un ochi îndrăzneț și visător. Raționalizarea tuturor elementelor dintre concretul punct A și abstractul punct B poate să aducă deznădejde. Îmi permit, prin urmare, să afirm că tot un act de credință, asemănător nădejdi noastre în Împărăția lui Dumnezeu, este și acesta, astfel încât între actualul punct A, viața lui Jules, și imaginarul punct B, salvarea altor copii burundezi, stăm noi, eu și dumneavoastră. Vă invit să porniți cu mine pe calea acelui Isus, nobil, curajos, boieresc, darnic până la sfidarea legilor firești. Vă invit să vă lăsați vizitați de fericire! ■

Contact:

Asociația Smile Burundi
bvoinescu@yahoo.co.uk
tel: 0745772807

Pentru donații:

Titular cont: VOINESCU BIANCA ADRIANA
BANCA TRANSILVANIA Cont: RON IBAN
RO83BTRLRONCRT0238419701

